

Arrest

**nr. 52 157 van 30 november 2010
in de zaken RvV X en RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 12 en 16 augustus 2010 en heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE POEL, loco advocaat E. VAN DIJK, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 februari 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 februari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werden gehoord op 1 april 2010.

1.3. Op 13 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op 14 juli 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Sanaa en de Yemenitische nationaliteit te bezitten. In 2007-2008 bent u uit de echt gescheiden. U gebruikte een viertal keren "qat" met een aantal vroegere schoolvrienden, die daar speciaal een appartement voor gehuurd hadden boven een kruidenierszaak in Darsal. Onder hen waren Usama Abou Menassar en Hassan el Mutawakkil, de anderen kende u slechts van gezicht. Op 1 augustus 2009 kwam de politie naar het bedrijf waar u was tewerkgesteld. U was op dat moment niet aanwezig omdat u buitendienst had en werd hiervan telefonisch op de hoogte gebracht door een vriend/collega, Sagaf. Een uur later werd u door uw broer Jamal opgebeld die u meedeelde dat de politie naar jullie huis was gekomen en een convocatie voor u had achtergelaten, u diende zich aan te melden bij de politie van Hadda. Ze gaven hiervoor geen reden maar zeiden enkel dat 'u de zon niet meer zou zien'. U vroeg Jamal de reden hiervoor te achterhalen en via een bevriend politieagent kwam deze te weten dat u en uw vrienden ervan beschuldigd werden betrokken te zijn bij de groepering van 'al-Huthi'. U nam een taxi naar de verderop gelegen stad Hodeida en reisde verder naar Garaha, waar u van 1 augustus tot 5 augustus bij uw zus Fatima verbleef. Vermits niemand wist dat u hier verbleef kende u geen problemen. U vernam hier wel dat uw broer Jamal gedurende een dag werd opgepakt door de politie en de geheime dienst. Na deze dag werd Jamal vrijgelaten maar werd uw broer Kamal opgepakt. Jamal belde uw zus en zo kwam u dit te weten. Op 6 augustus verliet u illegaal het land en trok naar Djedda, Saoedi-Arabië (SA), waar uw broer Abdel Wahab werkt. U verbleef er in het magazijn van de onderneming waarin uw broer tewerkgesteld was en u kwam nooit buiten. Via telefonisch contact met uw familie vernam u dat u ervan beschuldigd werd lid te zijn van al-Huthi. Einde september vernam u dat uw broer Kamal iets tevoren was vrijgelaten en hij tijdens zijn detentie was mishandeld. Tevens vernam u dat uw beide broers, Jamal en Kamal, een verklaring hadden ondertekend waarin ze stelden niet te weten waar u zich bevond. Sinds de vrijlating van uw broers had u enkel nog via het internet contact met uw familie daar u vreesde dat de telefoonlijnen werden afgeluisterd. Zo kwam u te weten dat uw familie en uw huis onder surveillance stonden. Tevens vernam u hier, begin november 2009, dat u intussen veroordeeld was, of tot levenslang of tot de doodstraf. U besliste naar Europa te komen daar u niet illegaal in SA kon blijven. U verliet Djedda op 3 februari 2010 via de luchthaven en werd hierbij vergezeld van een smokkelaar en diens vrouw. U reisde met een met groen paspoort waarvan u de gegevens niet kent. Jullie landden op de luchthaven van Attaturk in Turkije en daar kreeg u vervolgens een rood paspoort, de gegevens zijn u onbekend, en in het gezelschap van de smokkelaar, diens vrouw bleef achter in Turkije, vloog u naar België, waar u op 4 februari 2010 asiel aanvraagde. Hier vernam u dat uw vrienden uw broer hadden verwittigd, indien u hun naam zou zeggen zou u door hen worden vermoord. Bovendien kwam u hier te weten dat u bij verstek tot 9 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming omdat er aan de door u aangehaalde asielmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Zo verklaart u van uw broer op 1 augustus 2009 een telefoontje te hebben gekregen waarin hij u meedeelde dat de politie naar uw huis was gekomen, dat ze **gewelddadig** waren opgetreden en een convocatie voor u hadden achtergelaten, u diende zich aan te melden bij de politie van Hadda. Wat de achterliggende reden hiervoor was, wist u niet. U dan gevraagd of uw broer nog iets anders had gezegd, stelde dat de politie hem had meegedeeld dat **u de zon niet meer zou zien** (CGVS p.4). Mocht er enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat de autoriteiten u wilden arresteren kan er vanuit worden gegaan dat **de politie meer omzichtig en discreet** te werk zou zijn gegaan. Door hun, naar uw zeggen, gewelddadige optreden en door aan uw broer duidelijk te verstaan te hebben gegeven dat u niet zomaar zou vrijkomen, konden ze er toch van uitgaan dat u niet op de convocatie zou ingaan daar het duidelijk was dat u, indien u zich zou aanmelden, hier niet wel bij zou varen. Door hun manier van optreden konden ze er quasi zeker van zijn dat u zich nooit spontaan zou aanbieden. Mocht u er door hen daadwerkelijk van verdacht worden betrokken te zijn bij al-Huthi is het niet meer dan logisch dat ze, en zoals reeds werd opgemerkt, alles in het werk zouden stellen om zeer omzichtig te werk te gaan zodat noch u, noch uw familie verontrust of gealarmeerd zouden worden en zij u op termijn zouden kunnen arresteren. **Het is totaal ongeloofwaardig dat de politie dusdanig bruut en ondoordacht te werk zou zijn gegaan**, toch indien het hun opzet was u te kunnen aanhouden.

Voorts kan ook uw bewering van **1 tot 5 augustus 2009 bij uw zus Fatima in Garaha** te zijn ondergedoken **niet overtuigen** daar er **niet uit te sluiten viel dat de autoriteiten u ook daar zouden komen zoeken**. Uw toch wel laconieke verklaring bij uw zus geen problemen te hebben ervaren omdat niemand wist dat u daar was, wekt de nodige verbazing (CGVS p.4). Er kan immers van

worden uitgegaan dat de politie/geheime diensten zonder al te veel problemen haar woonplaats zouden kunnen achterhalen. De eventuele argumenten dat ze ver van uw woonplaats woont en gehuwd is doen hieraan geen afbreuk, temeer het algemeen geweten is dat de Yemenitische politionele en geheime diensten over een uitgebreid netwerk beschikken. Daarenboven gaf u zelf aan dat uw beide broers in deze periode werden gearresteerd en u diende te worden uitgeleverd, wat erop wijst dat de autoriteiten alles in het werk stelden u te arresteren, waardoor er andermaal van kan worden uitgegaan dat, mocht er enig geloof aan uw motieven worden gehecht, de autoriteiten quasi onmiddellijk bij uw zus zouden zijn langs geweest (CGVS pp.3-4).

Zo ook verklaart u **niet te weten** of de 'qat-vrienden', die ervoor verantwoordelijk waren dat u ervan beschuldigd werd lid te zijn van al-Huthi, al dan niet gearresteerd werden. U zou totaal niets weten omtrent 'het lot' van deze vrienden. U logischerwijze gevraagd of u zich hieromtrent niet hebt geïnformeerd, stelt u dit te hebben nagelaten omdat u uw familie niet wil verontrusten. U erop gewezen dat een dergelijke uitleg niet acceptabel is, verklaart u het land te hebben verlaten en niet te weten hoe zich te kunnen informeren. U er dan op gewezen dat u toch familie en vrienden hebt in Yemen via dewelke u iets te weten kunt komen, stelt u dat **niemand iets heeft ondernomen om informatie te vergaren** (CGVS p.5). Uw toch wel zeer nonchalante houding kan niet overtuigen daar accurate informatie over uw vrienden essentieel is om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten en de vaststelling dat u hiervoor geen enkele inspanning heeft ondernomen ondermijnt nogmaals de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven.

Deze appreciatie wordt nog door volgende vaststellingen onderstreept. Zo hebt u in het voorbereidend gehoor, afgenomen door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, **nooit enige allusie gemaakt op het feit dat uw beide broers zouden zijn gearresteerd**. U hiernaar gevraagd stelt u dat de tolk u had gezegd niet in detail te treden (CGVS p.4). Uw uitleg kan niet overtuigen, temeer u verklaart dat uw broer Kamal maar liefst anderhalve maand werd gedetineerd en mishandeld. Het feit dat u deze arrestaties niet onmiddellijk en spontaan hebt vermeld is niet acceptabel, net zomin als de vaststelling dat u nooit enige allusie hebt gemaakt op het feit dat uw beide broers **een verklaring hebben ondertekend** waarin ze stelden niet op de hoogte van uw verblijfplaats te zijn. Ookal werd u gevraagd bondig te zijn, dan nog zijn dit bijzonder ernstige en relevante gebeurtenissen die u spontaan had moeten vermelden. Gezien dergelijke incidenten deel uitmaken van uw vrees voor vervolging is het niet acceptabel dat u zulks niet onmiddellijk bij DVZ hebt vermeld, temeer u het verslag, nadat het u in het Arabisch werd voorgelezen, voor akkoord hebt ondertekend zonder enige toevoegingen te doen.

Ook aan de manier waarop u beweert te hebben gereisd kan er geen geloof worden gehecht.

Zo verklaart u Saoedi Arabië via de luchthaven van Djedda te hebben verlaten en naar Turkije te zijn gevlogen met een paspoort waarvan u geeneens de nationaliteit weet te benoemen. Gevraagd naar de op dit document gevoerde personalia, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven. U gevraagd waarom u zich hieromtrent bij de reisagent niet hebt bevraagd, kunt enkel stellen dat hij u zou gezegd hebben dat dit u niet aanbelangde. Ook wat betreft het paspoort waarmee u vervolgens van Turkije naar België bent gevlogen weet u niets zinnigs te vertellen. U weet weerom niets te vertellen aangaande de nationaliteit of de personalia gehanteerd op dit document. Gezien op de door u beschreven trajecten individuele identiteitscontroles meer dan waarschijnlijk zijn is het totaal ongeloofwaardig dat u door de reisagent niet in kennis zou zijn gesteld van deze gegevens daar u bij de meest elementaire vraag in kader van een identiteitscontrole, onmiddellijk tegen de lamp zou lopen. Daarenboven zou ook de reisagent hierdoor in de problemen komen gezien u duidelijk aangeeft dat jullie samen reisden waardoor er des te meer van kan worden uitgegaan dat, mocht er effectief geloof worden gehecht aan de door u beweerde reisweg, hij u hier tot in detail op zou hebben voorbereid (CGVS p.2). Bovenstaande observaties ondermijnen andermaal uw algemene geloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw asiëldossier legt u een document neer waarvan u initieel zegt dat dit een convocatie is, dd. 1 augustus 2009. Uw broer Jamal zou voor ontvangst hebben getekend. Even later past u uw verklaringen aan en verwijst naar dit document als zijnde een arrestatiebevel, wat, zo blijkt ook uit de vertaling, correct is (CGVS pp.4-5). Vooreerst dient opgemerkt dat dit louter een kopie is waarvan de authenticiteit geenszins is gegarandeerd. Daarenboven is het toch wel opmerkelijk dat u dit document niet onmiddellijk correct hebt benoemd. Voorts legt u een veroordeling voor. Ook hier dient aangestipt dat dit slechts een kopie is waarvan de herkomst en authenticiteit niet kunnen worden nagegaan. Verder dient opgemerkt dat een dergelijk document, net zoals de/het door u beweerde 'convocatie/arrestatiebevel', enkel waarde heeft ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw geval gezien bovenstaande observaties niet zo blijkt te zijn. In de marge dient aangestipt dat in dit document wordt gesteld dat u bent gehuwd, terwijl u verklaart reeds in 2008 te zijn gescheiden en kan het niet overtuigen dat u niet weet wanneer deze veroordeling werd uitgesproken (Verklaring, punt 14; CGVS p.6). Voorts legt u nog twee documenten ivm uw identiteit neer (identiteitskaart en kaart werk), deze stukken hebben betrekking op gegevens die hier niet ter

discussie staan. Na het gehoor liet u nogmaals de twee hierboven vermelde juridische stukken (in kopie) nasturen, vergezeld van een vertaling. Andermaal wijzigd dit niets aan bovenstaande beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de rechtspleging

2.1. Samenvoeging van de beroepen

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2010 (1011204) werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 12 augustus 2010. Deze zaak is gekend om het nummer RvV 57 937. Tegen voornoemde beslissing werd een beroep ingediend bij verzoekschrift van 16 augustus 2010. Deze zaak is gekend onder het nummer RvV 58 161. De samenvoeging van de dossiers RvV 57 937 en RvV 58 161 is ten deze in het belang van de goede rechtsbedeling. De feitelijke gegevens zijn identiek en in beide verzoekschriften wordt verzocht om de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en in subsidiaire orde de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide tweede verwerende partij, met name *“De Belgische Staat, meer bepaald de federale regering, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, voor wie optreedt de Minister van Binnenlandse Zaken”*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel in het verzoekschrift van 13 juli 2010, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat aan zijn identiteit niet wordt getwijfeld, en hij aangegeven heeft verdacht te worden van lidmaatschap van de “partij Al-Huthi” zoals blijkt uit een arrestatiebevel. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent in subsidiaire orde in aanmerking te komen voor het statuut van subsidiaire bescherming.

3.2. In een enig middel in het verzoekschrift van 16 augustus 2010, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij voldoet aan de vier elementen voorzien in de Conventie van Genève met betrekking tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Voorts onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

3.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat het totaal ongeloofwaardig is dat de politie dusdanig brutaal en ondoordacht te werk zou zijn gegaan, toch indien het hun opzet was hem te kunnen aanhouden, zijn bewering van 1 tot 5 augustus 2009 bij zijn zus F. te Garaha te zijn ondergedoken niet overtuigen, hij niet weet of zijn ‘qat-vrienden’ al dan niet gearresteerd werden, hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit allusie heeft gemaakt op het feit dat zijn beide broers zouden zijn gearresteerd, ook aan de manier waarop hij beweert te hebben gereisd geen geloof kan worden gehecht en de ingediende documenten niets wijzigen aan de beoordeling.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire

beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.5. Ter staving van zijn relaas en vervolgingsfeiten diende verzoeker twee documenten in, te weten een "bevel tot verschijning" en een kopie van een vonnis. Wat betreft het "bevel tot verschijning" dat door de politie op 1 augustus 2009 aan verzoekers broer thuis zou zijn afgeleverd merkt de Raad vooreerst op dat uit de lezing van de vertaling van dit document blijkt dat dit een bevel betreft, gericht aan luitenant H. al S. "directeur van het strafrechtelijk onderzoek" om verzoeker op de hoogte te brengen om op zaterdag om tien uur "voor ons" te verschijnen, dit zonder precieze datum en plaats van verschijning. Gelet op de inhoud van dit "bevel tot verschijning" wordt daaraan geen objectieve bewijswaarde toegekend. Temeer het ongeloofwaardig is dat een van medeplichtigheid met de gewapende opstandelingen van "al Huthi" beschuldigde, een "bevel tot verschijning" wordt betekend, hetgeen hem de mogelijkheid zou geven om te ontsnappen of kompanen te verwittigen. Indien verzoeker effectief zou zijn beschuldigd van medewerking met de rebellen van "al Huthi" is de Raad van oordeel dat de politie hem gewoon had opgepakt, zoals bevestigd wordt in het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van het "Committee against torture" en het rapport van Amnesty International van 2010 waar massale willekeurige arrestaties zonder arrestatiebevel worden gerapporteerd (Committee against Torture, "Concluding observations of the Committee against Torture", p. 5 en 6 ("*widespread practice of mass arrests without a warrant*" eigen vertaling: *wijdverspreide praktijk van arrestaties zonder aanhoudingsbevel*) van "Amnesty International Report 2010 – The State of the World's Human Rights", p. 2).

3.6. Wat de kopie van het vonnis van de "strafrechtelijke rechtbank van Bani Al-Harith" van 31 oktober 2009 betreft merkt de Raad voorts op dat het merkwaardig is dat indien verzoeker beschuldigd zou zijn geweest van betrokkenheid met de rebellen van "al Huthi" hij niet zou zijn veroordeeld door het "Specialized Criminal Court" (SCC), het tribunaal dat, naar de informatie van Amnesty International (p. 2), meer dan 100 supporters van "al Huthi" heeft berecht. Gelet op deze vaststelling en het feit dat dit vonnis slechts een kopie betreft wordt ook aan dit document geen enkele objectieve bewijswaarde toegekend. Bovendien kan nog worden vastgesteld dat blijkens dit vonnis verzoeker zou zijn vertegenwoordigd door een raadsman en dat een arts werd aangesteld teneinde de beschuldigde te onderzoeken, zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat deze raadsman contact zou hebben opgenomen met verzoekers familie en zij dus op de hoogte zouden zijn geweest van zijn veroordeling bij verstek op 31 oktober 2009 tot 9 jaar gevangenisstraf, en over het lot van eventuele medebeschuldigde. De naam van de raadsman wordt vermeld in het vonnis zodat kan verwacht worden dat verzoekers familie of verzoeker zelf enige moeite zouden hebben genomen om na te gaan of en in welke omstandigheden er eventueel beroep kon worden aangetekend tegen dit vonnis.

Gelet op deze vaststellingen kan geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers opgediste relaas en de door hem beweerde vervolgingsfeiten.

3.7. Dat verzoeker zenuwachtig was en volledig op de smokkelaars vertrouwd is geen afdoende verklaring voor zijn gebrek aan kennis over de door hem gebruikte documenten tijdens zijn beweerde vlucht. Immers van de asielzoeker die reist met valse of vervalste documenten kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij perfect op de hoogte is van een aantal essentiële gegevens in het paspoort, zoals de naam, geboortedatum, visum, teneinde bij een controle bij vertrek of bij aankomst in de luchthaven te verhinderen dat hij onmiddellijk door de mand valt. Verzoekers houding wijst dan ook op een gebrek aan medewerking.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.9. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst is niet voldoende. Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn geen andere

elementen in het dossier waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS